

เกิดใหม่ เป็น ไดอารี่

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

larza เขียน
Kiriphantasy ทาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/overgrayyyy

เกิดใหม่เป็นไดอารี่

larza เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2311-2

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

โลกหลังความตายนี้ช่างเป็นอะไรที่คงความลึกลับมาโดยตลอดเลยนะคะ หลังจากที่เคยจับคู่คนกับผีมาแล้วใน 'เขามาเซ่งเม้งที่ข้างๆ หลุมผมครับ' คราวนี้ larza ก็ลองหันมาจับคู่คนกับสิ่งของดูบ้างค่ะ

ถ้าคนเราตายไปแล้ว ได้เกิดใหม่เป็นอะไรที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตแต่ยังคงมีจิตใจ เรื่องราวมันจะเป็นไปในทิศทางไหนกัน... หนุ่มตะวันของเราที่ดันเกิดใหม่เป็น สมุดไดอารี่จะพาทุกคนไปพบเจอประสบการณ์พิลึกพิลั่นแบบนั้นกันค่ะ ทว่า เจ้าของสมุดไดอารี่เล่มนี้ไม่ใช่สาวน้อยช่างบันทึกที่ไหน แต่เป็นเด็กหนุ่มช็อกวี่ที่ดูจะมี ปมอะไรในจิตใจไม่ธรรมดา ความสัมพันธ์ที่ดูไม่น่าจะเป็นไปได้ของหนึ่งคนหนึ่งไดอารี่ จะเป็นอย่างไรต่อไป พลิกหน้ากระดาษไปพบกับบันทึกความในใจของพวกเขากันดีกว่า ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrA ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

บทนำ

ความวุ่นวายทั้งหมดมันเริ่มต้นขึ้นจากในวันหนึ่ง

เดิมทีผมไม่ได้ทำหน้าที่เป็นฝ่ายที่คุยกับลูกค้าโดยตรง แต่ดูเหมือนว่าวันนั้นจะเกิดขวยที่ไม่มีใครว่างเลย ฝ่ายที่ต้องออกไปนัดพบลูกค้ามีงานล้นมือทุกคนจนแทบไม่ได้ขยับตัวไปกินข้าวเที่ยง แถมยังทำโอทียาวๆ กันจนถึงเที่ยงคืน ฉะนั้นภาระหน้าที่ทั้งหมดจึงถูกผลักมาให้ผมอย่างไม่ไยดี

ผมรีบงานพวกนั้นมาแล้วถือเอกสารกับข้อมูลทั้งหมดที่เตรียมมาใส่ลงแฟ้ม ก่อนจะใส่ลงในกระเป๋าถืออีกที จากนั้นก็ถือกระเป๋าเดินทางมายังชั้นล่าง แล้วออกไปข้างนอกบริษัทเพื่อขึ้นรถแท็กซี่

ความขวยทุกอย่างยังไม่ได้จบเพียงเท่านั้น ผมพยายามเรียกแท็กซี่ที่เป็นสิบคันแต่ก็ไม่มีคันไหนรับเลย มีทั้งไปส่งรถ ไม่ไปแถวนั้น หรือที่นำเกลียดกว่านั้นคือแท็กซี่บางคันขอเหมาจ่ายคันหนึ่ง

ช่างมัน งั้นไม่ขึ้นก็ได้ ผมคิดอย่างปลงตกก่อนจะเดินลากเท้าเพื่อไปที่สถานีรถไฟฟ้าซึ่งห่างออกไปเกือบห้ากิโลเมตรแทน

แต่โปรดพึงระลึกไว้ว่าเนื่องจากช่วงนี้เป็นฤดูร้อนจึงทำให้สภาพอากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเดินเท้าเลยแม้แต่น้อย ข้าต่อนี้ยังเป็นตอนที่ยังเดินท่ามกลางแดดร้อนๆ ในตอนเที่ยงมันต่างกับการเดินในนรกตรงไหนกัน

พอเริ่มกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปได้ถึงกิโลที่สองผมก็รู้สึกเหมือนจะตายทั้งเป็น อากาศข้างนอกร้อนมากจนแทบหายใจไม่ออก แอมสภาพอากาศยังขึ้น

จนร่างกายผมแทบชุ่มไปด้วยน้ำ

ร้อนวูบ

ผมโอดครวญในใจแต่ก็ทำได้แค่ผืนทนเดินไป จนกระทั่งสายตาสะดุดเข้ากับ เซเวนที่อยู่บนถนนฝั่งตรงข้าม เห็นทั้งสองข้างพลันหยุดชะงักก่อนจะหันไปมอง อย่างรวดเร็ว

เซเวนมีแอร์เย็นๆ แดมมีน้ำชาย ตัดภาพมายังสภาพอากาศข้างนอก ที่ร้อนเหมือนเดินอยู่ในไฟนรกแบบนี้ ร้านนั้นจึงไม่ต่างอะไรจากโอเอซิสที่อยู่ท่ามกลางทะเลทรายเลยสักนิด

ผมเหม่อมองไปยังเซเวนฝั่งตรงข้ามด้วยความใจลอย ก่อนจะยึนรอ ที่ทางม้าลายให้สัญญาณไฟจราจรเป็นสีแดงเพื่อที่จะได้ข้ามไปอีกฝั่ง

พริบตาในนครหลวงสายตาของผมหักสะดุดเข้ากับร่างหนึ่งที่ได้เดินมาจาก ฝั่งตรงข้าม

คนที่เดินมานั้นดูแล้วอายุไม่น่าจะเกินสิบหกปี อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชาย รูปร่างผอม ตัวค่อนข้างสูง ผมค่อนข้างยาวจนเกือบจะปรกหน้า

แปลกดี ผมคิดอะไรบางอย่างเสียบๆ ในขณะที่เหม่อมองอีกฝ่าย

ความจริงแล้วผมไม่ใช่คนที่ชอบสังเกตใบหน้าของคนอื่นถึงขนาดนี้หรอก แต่ว่าความรู้สึกดีใจอะไรบางอย่างทำให้ผมหยุดมองใบหน้าของเขาไม่ได้

ที่สำคัญคืออีกฝ่ายมีใบหน้าที่สวยมาก สวยจนถ้าแต่งเป็นผู้หญิง ผมจะแยกออกหรือเปล่ายังไม่รู้เลย...

ในขณะที่ผมกำลังคิดอย่างใจลอยนั้น อีกฝ่ายก็ก้าวข้ามถนนมาทั้งๆ ที่สัญญาณไฟยังเป็นสีเขียว

ผมเริ่มมีสติขึ้นมาทันที สายตาจับจ้องร่างที่รีบข้ามถนนมาขณะที่มี รถพ่วงคันหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง ไม่ว่าจะมองอย่างไรรถคันนั้นก็เบรคไม่ทันแน่ๆ

พริบตา ร่างกายของผมหักเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แล้วผล็วร่างของอีกฝ่ายให้ห่างออกไป

ไม่ใช่ที่ผมเป็นคนดีหรือพ่อพระมาจากไหน แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้น

เป็นสัญชาตญาณล้วนๆ

เนื่องจากตรงนั้นเป็นถนนที่ไม่ค่อยมีรถเท่าไรจึงทำให้รถแต่ละคันขับมาเร็วมาก ดังนั้นร่างของผมจึงถูกรถพุ่งอัดกระแทกเข้าอย่างจังก่อนจะลอยขึ้นกลางอากาศแล้วตกลงสู่พื้นดิน

ตอนนั้นผมได้ยินเสียงกระดูกของตัวเองกระแทกกับพื้นดังลั่น ขณะที่ของเหลวอู่นๆ ก็ไหลออกมาจากร่างกายราวกับก๊อกแตก

อา เจ็บเป็นบ้า

ผมรู้สึกปวดตามร่างกายชนิดที่ว่าขยับอวัยวะไม่ได้สักส่วนเสมือนร่างกายได้กลายเป็นอัมพาตไปแล้วเรียบร้อย

โชคดีที่ผมไม่ต้องทนความเจ็บปวดนั้นนานมากเพราะหลังจากนั้นผมก็สลบไปอย่างรวดเร็ว

ผมทำใจเอาไว้แล้วว่าสภาพแบบนี้ยิ่งงี้ก็คงต้องตายหรือไม่ก็เป็นอัมพาตตลอดชีวิต ความจริงหากจะต้องเป็นอัมพาตตลอดชีวิตผู้ให้ผมตายไปเลยอาจจะดีกว่า อย่างน้อยผมก็ช่วยเด็กผู้ชายคนหนึ่งเอาไว้ ฉะนั้นตอนนี้คงมีแต่บุญพอกี่จะผ่านขึ้นไปสวรรค์แล้วแน่ๆ

พอคิดแบบนี้แล้วก็ใจชื้นขึ้นมานิดหน่อย ผมภาวนาในใจขอให้ชาติต่อไปตัวเองเกิดมาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดี นิสัยดี และรวย ไม่ต้องขึ้นคานจนอายุสามสิบห้า หน้าตาอัปลักษณ์แบบที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเหลียวมองเหมือนชีวิตนี้ อีกร้อยอย่างถ้ามีคนรักหรือได้มีครอบครัวและเพื่อนในชีวิตต่อไปจะดีมาก

แต่ดูเหมือนชีวิตผมเกิดมาชวยอย่างไร ก็ยังคงชวยต่อไปแม้กระทั่งหลังตายอยู่ดี

ผมไม่รู้ว่าตอนนี้โลกภายนอกก็โมงหรือวันที่เท่าไรแล้วก็จริง แต่ผมรู้สึกเหมือนตัวเองตกอยู่ในความฝันต่างๆ เป็นเวลานานมาก คล้ายกับว่าได้ย้อนภาพกลับไปดูตั้งแต่สมัยที่ตัวเองเกิดจนถึงโตอีกครั้ง

และภาพสุดท้ายคือภาพที่เด็กคนนั้นร้องไห้และขยำตัวของผมทั้งน้ำตา เมื่อตื่นจากความฝันอันยาวนานนั้น ผมก็เริ่มกลับมารับรู้ความรู้สึกอีกครั้ง

ผ่านทางดวงตาเป็นครั้งแรกเมื่อไฟจากเพดานห้องสาดส่องกระทบลงมาที่ ใบหน้า ในขณะที่มือของใครบางคนสัมผัสเข้ากับร่างกายของผม

เอ๊ะ

ผมเริ่มรู้สึกแล้วล่ะว่ามีอะไรทะแม่งๆ แต่บอกไม่ถูกว่าความรู้สึกนั้น คืออะไร ในตอนนั้นมีเพียงความคิดที่ว่าไอ้หมอนี่จะจับลูบตัวผมทำไมนักหนา เนี่ย

มือหยาบกร้านแบบผู้ชายอย่างนี้ไม่ชอบเลยสักนิด ถ้าเป็นไปได้ ขอเป็นมือนุ่มๆ คงจะรู้สึกดีกว่านี้

"รับไปสิครับ"

ชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อนจะยื่นตัวผมให้กับเด็กหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง ที่นั่งก้มหน้าอยู่ เขาไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองตอนที่รับตัวผมมาจากมืออีกฝ่าย เลยแม้แต่บ่อย...

เอ๊ะ?

เดี๋ยวนะ...รับตัวผมไปงั้นหรือ ผมงุนงงจนเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก สรุปว่าผมยังไม่ตาย? อยู่บนสวรรค์? หรือว่าเป็นชาติใหม่กันแน่?

ถ้าผมมีชีวิตอยู่ เด็กหนุ่มที่ทำทางอ่อนแอปกเปียกแบบนี้จะรับตัวผม ที่หนักตั่งเกือบหกสิบกิโลไปถือได้ยังไง

เรื่องที่ว่าอยู่บนสวรรค์ผมก็คิดว่าไม่ใช่...ไม่ใช่แน่ๆ สวรรค์คงไม่ได้เล็ก และอืดอาดแบบนี้หรอก!

ดังนั้นนี่คงเป็นชาติใหม่แน่นอน!...แต่ปกติแล้วคนเรารับรู้ความรู้สึก และคิดกันได้ตั้งแต่เป็นทารกเลยงั้นหรือ แถมคนที่ เป็นพ่อต้นเป็นเด็กหนุ่ม ทำทางอ่อนแอแล้วยังดูมีดมนอีก นี่ไม่ใช่ว่าชาติใหม่ของผมจะมีพ่อแม่ที่ท้อง ในวัยเรียนใช่ไหมเนี่ย

เด็กหนุ่มคนนั้นจับตัวผมเอาไว้แน่นก่อนจะก้มลงมาจ้องแบบที่ ไม่กะพริบตาสักนิด พอจ้องจ้องมากๆ เข้าผมก็ชักรู้สึกเขินขึ้นมาตึงๆ จนต้อง เลียงมองไปทางอื่นแทน

จากนั้นอีกฝ่ายก็เงยหน้าขึ้นแล้วเขียนข้อความบางอย่างลงในกระดาษ

ที่อยู่บนโต๊ะแล้วยกกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมา

...?

ผมมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความงงงเงง หรือว่าเด็กคนนี้จะเป็นผู้...?

"ถ้าเราไม่เอากล่องแล้ว หมอก็คงบังคับอะไรไม่ได้" เสียงทุ้มต่ำดังขึ้น ในขณะที่เด็กหนุ่มก็เฝ้าปากแน่น "หมอยกมาให้เราลองดู ถึงจะคิดอะไรไม่ออก แต่อย่างน้อยควรจะทำทุกวัน จากนั้นเราค่อยเอามาให้หมอก็ได้"

ฮะ?

ผมรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดเข้ามาอยู่ในสถานการณ์แบบต่างโลก แล้วมีมนุษย์ต่างดาวสองคนกำลังนั่งสนทนากันว่าจะเจาะร่างกายผมจากทางซ้ายหรือทางขวาดีกว่า

ในระหว่างที่ฟังคนสองคนสนทนากัน สติผมก็เริ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมากขึ้นทุกที รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ถูกเด็กหนุ่มบีบเข้าที่ตัวอย่างแรง ผมพยายามร้องโหยแล้วส่งสายตาคิกกัดว่า 'ฉันทเจ็บนะ!'

แต่กลับไม่มีเสียงร้อง 'โหย' แม้แต่แอะเดียว แถมปากก็ไม่ขยับด้วย

ว่าเสียงที่ดังขึ้นกลับเป็นเสียง 'แกร็บ' แทน

อะไรเนี่ย...?

ฟังดูแล้วเหมือนเสียงขยำกระดาษอะไรอย่างนั้น แดมพอลองพิจารณาดูดีๆ แม้ว่าร่างกายผมจะถูกบีบเอาไว้แน่น แต่กลับไม่มีความรู้สึกเจ็บเลยแม้แต่หน่อย

หรือว่าเป็นอัมพาต?

พอคิดถึงความเป็นจริงในข้อนี้ขึ้นมาได้ผมก็เริ่มรู้สึกเครียดขึ้นมา ถ้าเป็นอัมพาตทั้งตัวชนิดว่าขยับปากไม่ได้เลยก็ฆ่าผมให้ตายไปจากโลกนี้เถอะ

ผมรู้สึกว่ามันมีอะไรแปลกหลายอย่าง แต่บอกไม่ได้ว่าแปลกตรงไหน จนกระทั่งเด็กหนุ่มมีดีมนคนนั้นถือตัวของผมกลับมาที่บ้านด้วยมือข้างเดียวนั้นแหละถึงได้เอะใจอะไรบางอย่างขึ้นมา

หรือบางทีผมอาจจะไม่ใช่มนุษย์...แต่เป็นของหรือตัวอะไรสักอย่างที่คนสามารถถือไปถือมาได้ด้วยมือข้างเดียว ข้างของหรือตัวนั้นยังต้องมี

น้ำหนักเบามากๆ ด้วย

ผมลองหวนคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าี่พลันรู้สึกขนลุก
อย่างบอกสาเหตุไม่ได้...ความจริงแล้วมันมีความเป็นไปได้อย่างหนึ่งที่ผม
นึกขึ้นมาได้ แต่ไม่อยากจะมันเป็นจริงเลย ให้ตายเถอะ

นี่ผมกลายเป็นอะไรไปแล้วเนี่ย...

หน้าที่ 1

กลิ่นแก๊ง

พอเด็กหนุ่มคนนั้นมาถึงบ้าน เขาก็วางตัวผมไว้บนโต๊ะแล้วหันไปหยิบยาที่อยู่ในถุงและจัดของอย่างอื่น

"..."

ผมมองไปรอบๆ บ้านด้วยสายตาว่างเปล่า ดูเหมือนว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านแบบชั้นเดียว ซ้ำยังมีขนาดค่อนข้างเล็กและแคบ ดูแล้วน่าอึดอัดไม่น้อยเลย

ว่าแต่...ทำไมถึงไม่มีใครอยู่บ้านเลย

ผมไม่รู้หรือกว่าเด็กที่ถือผมมาตลอดทางจนกระทั่งกลับบ้านอายุเท่าไรกันแน่ แต่ดูจากหน้าตาแล้วผมคิดว่ายังไงก็ไม่เกินสิบหกปี แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าพ่อแม่ของอีกฝ่ายอาจจะยังไม่กลับมาที่บ้าน แต่ผมก็ไม่เห็นเตียงอื่นในบ้านหลังนี้อีกแล้ว ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ว่าเด็กคนนี้อาจจะอยู่คนเดียว

แต่พ่อแม่ที่ไหนจะปล่อยให้เด็กอายุที่ไม่ถึงสิบหกอยู่บ้านเพียงลำพังกันอึม...

ระหว่างที่ผมกำลังเหม่อลอยคิดถึงเรื่องราวความเป็นไปได้ต่างๆ ว่าตนมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงนั้น เด็กหนุ่มก็เดินเข้ามาตรงโต๊ะที่วางผมทิ้งเอาไว้แล้วเลื่อนเก้าอี้ออกมานั่ง จากนั้นก็ดึงตัวผมให้มาอยู่ระดับสายตาแล้วจ้องอยู่นานแสนนาน

ผมไม่ได้ชอบผู้ชายก็จริง แต่พอถูกจ้องมากๆ เข้าก็รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก ความจริงไม่น่าจะมีใครชอบเวลาถูกคนแปลกหน้าจ้อง เหมือนกำลังแยกส่วนร่างกายแบบนี้หรือ

จากนั้นอีกฝ่ายก็หยิบดินสอดขึ้นมาก่อนจะพลิกตัวผมแล้วเพ้าคางมองอย่างครุ่นคิด

ที่หน้าแปลกคือถึงแม้ว่าตัวผมจะถูกพลิกแล้ว แต่ผมกลับมองเห็นใบหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจนเหมือนเดิมเป๊ะ เมื่อมีโอกาสได้สบตากับอีกฝ่ายตรงๆ แล้ว ความรู้สึกคุ้นเคยก็แล่นพล่านเข้ามา

ผมเคยเจอเด็กคนไหนหรือเปล่านะ ผมคิดไม่ออก คือหน้าอีกฝ่ายคุ้นมากๆ คุ้นจนผมติดใจว่าต้องเคยเดินสวนกันหรือเคยเจอไปจ้องหน้าไอ้เด็กคนนี่แน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะรู้สึกคุ้นถึงขนาดนี้ได้ยังไง

ผมพยายามเค้นความจริงทั้งหมดจากในสมองออกมา ถึงแม้ว่าตอนนี้ผมอาจจะไม่มีสมองคิดแล้วก็เถอะ แต่...แต่ผมรู้สึกคุ้นจริงๆ นะ ปกติผมเป็นคนจำหน้าใครไม่ค่อยได้ ถ้าคุ้นถึงขนาดนี้แสดงว่าอย่างน้อยก็ต้องเคยเจอหรือพุดคุยกันสิ

ผมคิดไม่ออก ในขณะที่อีกฝ่ายก็จ้องผมราวกับกำลังคิดว่าจะชำแหละส่วนไหนก่อนดีแบบคิดไม่ตก

หลังจากที่จ้องหน้ากันนานระดับที่ว่าถ้าเป็นปลากัดคงท้องไปแล้ว อีกฝ่ายก็จรดปลายดินสอดแล้วกดอย่างแรงลงบนร่างกายของผม

"..."

โอเค...ผมว่าผมรู้แล้วล่ะว่าตัวเองเป็นอะไร

ความจริงผมเริ่มเอะใจตั้งแต่โดนพลิกแต่ยังจ้องหน้าอีกฝ่ายได้นั้นแหละ แสดงว่ามันต้องเป็นของอะไรบางอย่างที่มีหลายชั้นหรือหลายหน้า แต่ผมแค่ไม่อยากทำใจยอมรับเท่านั้นแหละ

โดยปกติแล้วผมเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือและติดตามข่าวสารพอสมควร เลยทำให้รู้ว่าช่วงหลังมานี้มีนายที่ตัวเอกตายแล้วเกิดใหม่มีเยอะมาก ไม่ว่าจะเกิดใหม่ไปต่างโลก เกิดใหม่ไปเป็นองค์ชายต่างๆ หน้าชำนี้นายแวนนี่ยังเป็น

ที่นิยมมากขึ้นเรื่อยๆ

ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเกิดใหม่เป็นสมุดใจๆ เล่มหนึ่ง
เหี้ยอะไรวะเนี่ย

ผมรู้สึกเหมือนถูกทำร้ายทางจิตใจอย่างแสนสาหัส ความชวยไม่เคยเข้าใครออกใครจริงๆ นั้นแหละ ไม่ว่าจะเป็รตอนที่ม่ชีวิตอยู่หรือตอนที่ตายไปแล้วชีวิตก็ยังคงรักษามาตรฐานความชวยเอาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม คุณลักษณะมาเกิดใหม่แทนที่จะได้เป็นเจ้าของโลกอื่นหรือเป็รเศรษฐี กลับกลายเป็นสมุดเฉย...

อย่างน้อยถ้าชีวิตจะชวยบัดชบขนาดนี้ขอเกิดเป็นคนก็งัยดี!

ผมเริ่มคิดหนักว่าตัวเองจะต้องทนอยู่ในสภาพบ้างๆ แบบนี้ไปอีกกี่ปี ดูจากสภาพแล้วกระดาศใช้เวลาย่อยสลายนหกเดือน แต่ว่าด้วยควมชวยขั้นสุดหน้าปกสมุดดันเป็นพลาสติกแข็งซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาหลายร้อยปี

แสดงว่าตอนนี้ผมมีอายุหลายร้อยปีเลยงันสิ อายุยืนยาวกว่ามนุษย์ซะด้วย...

แปลว่าผมต้องทนอยู่ในสภาพบ้างๆ นี้ไปอีกหลายร้อยปีสินะ

อ๊าก!

ผมกรี๊ดร้องในใจอย่างคลุ้มคลั่งเหมือนคนสติแตก ภาวนาขอให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นเป็นแค่ความฝัน ขอให้ผมตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองแอบนอนฟูบหลับอยู่ในออฟฟิศที่ทำงานแล้วไม่ได้ไปหาลูกค้า ถ้าเรื่องราวทั้งหมดเป็นแบบนี้มันคงดีกว่าตอนนี้เยอะ

ผมกลม่อตัวเองให้หลับ กล่อมข้าไปข้ามาจนในที่สุดผมก็ผล็อยหลับไป โดยที่ไม่ทันรู้สึกตัว

แล้วหลังจากนั้นผมก็ตื่นขึ้นมาตอนเช้าในสภาพที่เป็น... 'สมุด' เหมือนเดิมเป๊ะ

ม่ายยยยยยย!!!

แม่งเฮี้ย ผมได้แต่ครวญครางในใจแต่ออกเสียงไม่ได้ ถึงจะพยายามกรี๊ดร้องดังขนาดไหนแต่เสียงก็ไม่ออกจากปากเลย แล้วงัย ผมจะต้องอยู่ใน

ร่างนี้ไปอีกหลายร้อยปีเลยหรือ ชิบหายละ

ผมรู้สึกอยากจะร้องไห้ แต่ก็ไม่มีน้ำตาออกมาสักหยด นั่นสิ สมุดจะร้องไห้ได้ยังไง ในระหว่างที่ผมกำลังกระวนกระวายอยู่นั้น เด็กหนุ่มก็ลุกขึ้นจากเตียงอย่างเชื่องซึมแล้วเดินไปอาบน้ำ ล้างหน้าก่อนจะวกกลับมาหยิบผมยัดลงในกระเป๋านักเรียน

ผมรู้สึกปลงตกอย่างบอกสาเหตุไม่ได้ ระหว่างทางที่อีกฝ่ายไปโรงเรียนนั้น ผมก็ใช้เวลาสงบสติอารมณ์ก่อนจะเหลือบมองข้อความที่ถูกเขียนอยู่บนหน้าแรก เนื่องจากว่าเมื่อวานผมกำลังอยู่ในสภาวะสติแตกเลยทำให้ไม่ทันได้สังเกตข้อความที่อีกฝ่ายเขียน เมื่อมีเวลาแล้วผมก็รีบดูข้อความบนร่างกายตัวเองอย่างรวดเร็ว

ข้อความที่เขียนอยู่บนกระดาษนั้นเป็นประโยคสั้นๆ จนเกือบจะเรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นวลีหรือคำอยู่แล้ว แต่ว่ามันมีหลายข้อความที่ถูกเขียนอยู่บนหน้าแรก

'ไม่อย่าไป'

'เจ็บ'

'เสียใจ'

'อึดอัด'

ทำไมถึงมีแต่ข้อความแนวลบทั้งนั้นล่ะ

ผมหยุดอ่านข้อความก่อนที่ความรู้สึกจิตตกไปมากกว่านี้ ข้อความที่ถูกเขียนบนหน้าแรกนั้นมีแต่ความรู้สึกหดหู่และข้อความแนวที่อ่านแล้วรู้สึกอึดอัดขึ้นอ่านต่อมากกว่านี้บางทีผมอาจจะรู้สึกหดหู่จนอยากตายไปเลย

ความสงสัยของผมหยุดลงเมื่อเด็กหนุ่มคนนั้นเอาตัวผมยัดเข้าไปในลิ้นชักใต้โต๊ะเรียนแบบไม่ปราณี แถมยังยัดไว้จนอยู่ในสุดอีก

หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงพูดคุยกันในห้องดังขึ้น ก่อนที่จะตามมาด้วยความเจ็บแล้วเริ่มกลายเป็นเสียงกระซิบแทน

ข้างนอกกระซิบบอะไรกันผมไม่ได้ยินหรอก แต่รู้แค่ว่าหลังจากนั้น โตะก็สิ้นสะเทือนอย่างแรงเหมือนมีอะไรบางอย่างมาชน ก่อนที่โตะจะล้มลงไปพร้อมๆ กับเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นมาพอดี

"ไอ้ลูกชู้คูก มึงยังกล้ามาโรงเรียนอยู่อีกหรือวะ" เสียงหัวเราะเยาะนั้นดังขึ้นทันทีที่ประโยคนั้นเอ่ยจบ ในขณะที่ผมได้แต่นงนากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลูกชู้คูก? หมายถึงเด็กหนุ่มคนที่เป็นเจ้าของผมนะ? "ว่าแต่มีงานหนังสือเรียนเจอยัง"

เด็กหนุ่มเงียบไปนานมาก อีกฝ่ายจึงพูดเยาะเย้ยต่อ "อ้อ กูลืมไปเลยว่า มึงเป็นใบ้ แต่ก็สมกับที่มึงเป็นลูกชู้คู้..."

ผัวะ!

ผมเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่ปลายเท้าก็จริง แต่พอคาดเดาได้ว่า เด็กหนุ่มคนนั้นเข้าไปชกไปหน้าอีกฝ่าย

"โอ๊ย! ไอ้เวรนี่มึงกล้าต่อยกูหรือ!" เสียงตะโกนดังขึ้น จากนั้นผมก็เห็นว่าร่างของเด็กหนุ่มคนนั้นถูกตึงเข้าไป ปลายเท้าลอยเหนือพื้นเล็กน้อย ก่อนที่จะได้ยินเสียงชกตามมา

ผมไม่รู้หรอกว่าใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายโดนต่อยหรือเป็นฝ่ายต่อย แต่ถ้าเป็นไปได้ขอให้ไอ้หมอนั้นที่เข้ามาหาเรื่องโดนต่อยทีเถอะ

คำพูดพวกนี้ผมฟังแล้วยังรู้สึกหงุดหงิดแทนเจ้าตัวเอง ไอ้เรื่องแบบนี้มันไม่ได้เกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนั้นเลยไม่ใช่หรือไง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พ่อแม่ติดคุก อีกฝ่ายก็ไม่ได้เป็นคนทำผิด ส่วนเรื่องที่เป็นใบ้ คนเราก็กเลือกเกิดไม่ได้เสียหน่อย

หลังจากนั้นเสียงต่อสู้ก็จบลงแล้วตามมาด้วยเสียงของครูที่ตั้งขึ้น บอกให้ทั้งคู่ตามไปที่ห้องพักครูด้วยกัน ไม่นานนักห้องก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง ก่อนจะมีเสียงนินทาที่ตั้งกว่าเมื่อครู

"ไอ้กวีดูน่ากลัวเป็นบ้าเลยวะ"

เด็กคนนั้นชื่อกวีนี่เอง

"ไม่เห็นแปลกเลย มันไม่มีพ่อ แถมยังถูกแม่ทำร้ายตอนเด็กอีก"

เสียงเด็กแหลมดังขึ้นตามด้วยเสียงพ่นลมหายใจ "ไม่มีพ่อแม่เลี้ยงสอนก็เป็นแบบนี้
วันนี้คืนดีแม่คงจะลุกขึ้นมาฆ่าคนก็ได้"

อะไรเนี่ย

ผมรู้สึกหงุดหงิดมากจนทนฟังไม่ไหวเลยพยายามเมินคำพูดทั้งหมด
ตรรกะอะไรของพวกนี้กัน ผมรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดเข้ามาอยู่ในโลกที่สาม
แล้วมีคนตรรกะเพี้ยนๆ เต็มโลกไปหมด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ก็มีแค่พวกมัน
นั่นแหละที่มาหาเรื่องก่อน

ผมพยายามทำความเข้าใจว่าพวกนี้ยังเด็กเลยขาดการคิดว่าจะอะไรคือ
สิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รู้สึกชอบใจกับเรื่องนี้เลยก็ตาม

ความจริงถ้าเกิดถูกรุกแกล้งตอนอยู่ที่โรงเรียน ผมก็ไม่แปลกใจแล้วล่ะว่า
ทำไมข้อความที่เขียนอยู่บนสมุดเป็นข้อความด้านลบทั้งหมด คนเราถ้าอยู่ใน
สภาพแวดล้อมที่ถูกกลั่นแกล้ง ถูกล้อปมในใจ ถูกเยาะเย้ย แล้วไม่มีเพื่อนเลย
สักคนเดียวจะทนได้มากแค่ไหนกัน

แม้แต่ตัวผมยังตอบไม่ได้เลยว่าตัวเองจะทนได้นานมากที่สุดเท่าไร

เมื่อเรียนจบผมก็ถูกยัดใส่กระเป๋าพากลับมาที่บ้านเหมือนเดิม ผมรู้สึก
หดหู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้พอสมควร ถ้าเป็นไปได้ผมก็ไม่อยากเมินเฉย
แล้วแสร้งทำเหมือนว่าตัวเองไม่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผมอยากช่วย
เด็กหนุ่มคนนี้ให้พ้นจากสถานการณ์แบบนี้มากกว่า

แต่อย่างไรล่ะ...

ความจริงอันโหดร้ายคือผมเป็นสมุดที่ทำได้แค่นอนนิ่งแล้วปล่อยให้คน
หยิบไปหยิบมา จะขยับร่างกายของตัวเองหรือเปิดปากพูดก็ไม่ได้ ลองคิด
เพียงแค่ว่าถ้าขยับร่างกายไม่ได้ พูดไม่ได้ จะขอความช่วยเหลือหรือช่วยใครสักคน
นี่มันเป็นเรื่องยากเกินไปแล้ว! แค่เอาตัวเองให้รอดยังลำบากเลย

ผมคิดไม่ตกตลอดทั้งวันแม้กระทั่งตลอดทางกลับบ้าน ใช้เวลาส่วนใหญ่
ไปกับการคิด แต่แล้วผมก็ไม่สามารถคิดหาวิธีช่วยใดๆ ได้เลย

เรื่องจะไปช่วยเองนี่เลิกคิดไปได้เลย ดังนั้นทางเลือกที่มีอยู่จึงเหลือเพียงแค่

ให้คนอื่นช่วยเท่านั้น แต่จะขอความช่วยเหลือจากคนอื่นยังไง...

"..."

ผมคิดจนรู้สึกไม่อยากคิดอะไรอีกต่อไป เพราะความจริงแล้วนั้น
ไม่ว่าจะลองคิดยังไงมันก็เป็นไปไม่ได้แบบเห็นๆ

ความคิดทั้งหมดของผมหยุดลงเมื่อตัวของผมถูกดึงออกมาจากกระเป๋าก่อนที่ทีวีจะเริ่มหยิบดินสอขึ้นมาแล้วเขียนข้อความ

'ฉนั้น...'

หลังจากที่อีกฝ่ายเขียนออกมาได้แค่นี้ ทีวีก็หยุดมือที่กำลังเขียนข้อความไปครู่ใหญ่ก่อนจะเขียนต่อ

'...ไม่เข้าใจว่าทำไมคนเราถึงมีชีวิตอยู่บนโลกนี้'

"..."

ผมมองข้อความที่ถูกเขียนบนสมุดแล้วไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นต้องการคำตอบแนวไหน ระหว่างแนวปรัชญา วิทยาศาสตร์ หรือว่าความจริงแล้วแค่ต้องการบ่นกับตัวเองเฉยๆ ว่าไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว แต่เพราะไม่อยากเขียนคำนั้นตรงๆ เลยเลี่ยงใช้คำอื่นแทน

'ฉนั้นไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่ามนุษย์เกิดมาเพื่ออะไร...'

'โดยเฉพาะขยะอย่างพวกมัน'

เดี๋ยวกว

ประโยคก่อนหน้านี้นี้ทำผมคล้อยตามและรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยเขาไปแล้วเรียบร้อย แต่มพร้อมคิดแผนจะไปแก้แค่นอีกฝ่ายให้เลยอีกต่างหาก แต่ประโยคถัดมานี่อะไรกัน ผมรู้สึกตั้งสติไม่ทัน ก่อนจะมองข้อความที่ถูกเขียนต่อ

ลงมาอย่างรวดเร็ว

'แต่น่าแปลกที่พวกมันทำร้ายคนอื่นแต่ก็ยังมีคนสนับสนุน ในขณะที่ฉัน...'

'...'

'...หรือว่าความจริงแล้วเป็นฉันต่างหากที่ไม่ควรมีชีวิตอยู่?'

ผมอ่านข้อความในสมุดนี้แล้วรู้สึกหดหู่มากๆ จนต้องพยายามเลี่ยงที่จะไม่อ่านข้อความบนนั้น ความจริงแล้วการที่กวีเป็นพวกไม่ค่อยยอมใคร ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ว่าในสภาพแวดล้อมแบบนี้ยิ่งตอบโต้ไปก็ยิ่งเจ็บหนัก ยิ่งนิ่งเฉย อีกฝ่ายก็ยิ่งได้ใจ

หลังจากที่เห็นเหตุการณ์ในวันนี้ ผมก็เริ่มคิดหนักถึงความเป็นไปได้บางอย่าง

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงหรือ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623112.html>